

Казки про добро і зло

Сліпий кінь

Сліпий кінь Жив єден газда. У нього був красний кінь. Вірно 'му він служив.

Раз на газду в лісі напали розбійники, як вертав уночі із міста. Убили би 'го, якби не вірний кінь. Почав він бігти і втік од розбійників. Дуже цьому радувався газда. І казав, що ніколи свого коня не забуде, що до самої смерті буде 'го у себе держати.

Але то сказати — єдно діло, а зробити — друге. Забув і газда свою обіцянку. І як захворав кінь, він прогнав його, а ворота запер перед ним. А кінь той був осліп та й не знав, що його прогнали, бо не видів. Він чекав, що газда одкриє ворота і пустить 'го. Але коли зрозумів, що 'го прогнали, пішов од воріт, думав, що знайде собі хоть яку стеблину соломи. Але була зима, і нич не було на вулицях.

Дійшов кінь до стовпа із дзвоником. Голодний кінь занюхав шнурок і почав жувати 'го. А в тім селі був такий звичай, що коли кому треба було допомогти, то він у дзвін дзвонив. От коли кінь гриз мотуззя, то дзвін задзвонив. Прибігли люди і увиділи 'го. Прийшов і той газда, чий був кінь. І так йому страшно стало, коли увидів, що 'го кінь просить помочі. Жаль 'му стало коня. Взяв він 'го і вже більше не гнав з дому, а доглядав до смерті. А коло того стовпа на камені вирізали образ, як кінь у дзвоник дзвонить, щоби всі люди знали, що треба жаліти не тільки людей, а й тварин, бути милостивим до всіх.